

Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor (Mt 6,21)

Pistes de Setmana Santa 2018

El nostre text de referència d'aquest curs ens invita a voler esbrinar on tindria Jesús el seu tresor, on hi posaria el seu cor. Sense cap pretensió aventuro a dir que és complir la voluntat del Pare allò que més clarament guia Jesús. Ens podríem centrar en aquesta declaració de Jesús: **«El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra»** (Jn 4,34). Jesús no resta unit al Pare només per l'obediència a la seva voluntat sinó per la comunió d'acció amb ell per tal que el Regnat de Déu es realitzi. Jesús fa el que veu fer al Pare: **«El Fill no pot fer res pel seu compte, fora d'allò que veu fer al Pare: allò que fa el Pare, ho fa igualment el Fill. El Pare estima el Fill i li mostra tot el que fa»** (Jn 5,19-20). El Pare, doncs, dóna les obres a Jesús, i les duu a terme a través d'ell, el Fill: **«És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres.»** (Jn 14,10), i encara: **«Les obres que el Pare m'ha donat perquè jo les dugui a terme. Aquestes obres que jo faig, sí que donen testimoni que el Pare m'ha enviat.»** (Jn 5,36).

El testimoni de Jesús ens portaria a acollir el seu tresor com

a nostre, i a preguntar-nos si posem el cor on ell el posa, si la corresponsabilitat que volem aprofundir i viure aquest curs, i sempre, es fonamenta en l'obra que duu a terme Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, i no en el compliment d'una consigna que ens hem donat. No ens unim a l'acció de Jesucrist per a fer una suplència o una col·laboració més o menys efectiva en les tasques del moviment, sinó per dur a terme la seva obra en el nostre món més proper, el de cada dia. Això voldria dir que estem oberts a acollir el seu Esperit per viure i actuar com ell ho fa, on ell ho fa, oberts també nosaltres a complir la voluntat del Pare. Sant Pau ens regala una expressió ben clara i reconfortant de la nostra unió a Jesucrist i a la seva missió: **«Som obra seva: Déu ens ha creat en Jesucrist, i ens ha destinat a realitzar les bones obres que ell mateix havia preparat perquè visquéssim practicant-les.»** (Ef 2,10). Les obres que Déu ens ha preparat ens donen vida (iquina experiència tan meravellosa aquesta!), i donen vida al món, al món concret que uns i altres vivim. I a més seria un goig fer-ho des de la consciència que compartim la missió de

Jesucrist com un regal gratuït de Déu, no en funció de les nostres capacitats i el nostre esforç: **«Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no en virtut de les nostres bones obres, sinó per la seva pròpia decisió i per la gràcia que abans dels segles ens havia concedit en Jesucrist.»** (2Tm 1,9).

Som a Setmana Santa, i l'Acció Catòlica Obrera la vol celebrar intensament, en la trobada, o des de casa, o des de la malaltia, a la comunitat parroquial, o de vacances... de manera que el misteri de la mort i la resurrecció del Senyor signifiqui per a nosaltres, treballadors i treballadores cristians que viuen el goig de creure, i de conèixer i seguir Jesucrist, una crida a configurar-nos al seu gest d'amor, del qual aquest dies fem memòria. Us invitem a descobrir el tresor que és per a nosaltres el lliurament de Jesucrist en l'eucaristia, a la creu i en la resurrecció.

Dijous Sant: El tresor de l'Eucaristia

Es clar que no ens referim pròpiament a la celebració de l'eucaristia dominical, encara que també hi podríem pensar, per compartir aquest espai comú amb altres cristians i cristianes. Descobrir l'eucaristia com a tresor voldrà dir endinsar-nos en el misteri de que el pa i el vi del sopar de comiat de Jesús amb els deixebles, celebrat durant la

Pasqua jueva, la Última Cena, significa que el Senyor esdevé aliment per al camí de la vida cristiana, ell que és camí, veritat i vida (cfr. Jn 14,6). Jesucrist, partint-se (*«partí el pa»*) i repartint-se (*«preneu, mengeu-ne, beveu-ne»*), se'ns donava. Mateu (Mt 26,26-30) afirma que la sang era *«vessada per tothom en remissió dels pecats»*. Sí, per perdonar el pecat d'aquest món, i per iniciar un nou tipus de relacions que facin fora el pecat que impedeix que tots els homes i dones puguem fruir del dret d'exercir de fills i filles de Déu. Ho sabem de sobres: més d'un cop hem experimentat la nostra unió amb Jesucrist partint-nos i repartint-nos en tantes causes justes com estem implicats, fent-nos corresponsables de la sort dels nostres germans i germanes més dèbils i empobrits en tants aspectes.

«Això és el meu cos... això és la meva sang», reporten Mateu, Marc i Lluc. Joan, ja ho sabem, no ens en parla del pa i del vi sinó del servei, quan Jesús renta els peus als deixebles. Tanca, doncs, el cercle del lliurament de Jesús a través del gest del servei, unint la donació del seu cos i la seva sang al fet de prendre la condició d'esclau i posar-se a servir, ell que era de condició divina (cfr. Fl 2,5-11). Després del rentament dels peus, Jesús em parla, ens parla, i ens diu: **«¿Enteneu això que us he fet?... Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els**

peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13,12-15). Us he donat exemple, us he descobert el meu tresor, la font de la meva joia i de la meva unió amb el Pare. Donar-me, servir-vos. També jo puc ser eucaristia per als altres, unida, unit, a Jesucrist.

Divendres Sant: el tresor de la Creu

Podria semblar una desraó parlar de que la creu és un tresor. Un tresor que ens permet arribar a estimar fins a l'extenuació. Alphonse Karr (1808-1890), periodista i escriptor francès, va escriure: **«Vosaltres us queixeu de veure que els rosers tenen espines. Jo m'alegro i dono gràcies als déus de que les espines tinguen roses»** (*«Lettres écrites de mon jardin»*, 1853). Sí, ens podem queixar de la creu, de les creus, de la corona d'espines, però és a través de la creu del Senyor que floreix la rosa de la vida. Sense aquella mort ignominiosa i incomprendible als ulls de molts, no podríem fruit de Jesucrist ressuscitat. Sant Pau ho diu bellament en la Primera Carta als Corintis: **«Els qui van a la perdició tenen per una insensatesa la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui som salvats, és poder de Déu»** (1Co 1,18). Potser també nosaltres trobem insensata la creu i voldríem

un Divendres Sant més «lògic», potser sense creu.

Cap de les nostres lluites, del tipus que siguin, no la fem sense passar per la creu, ja sigui la de la malaltia, la de la injustícia, la que pateixen els immigrants, la de l'atur, la dels desnonaments, la de la violència contra la dona i totes les violències, la de les morts dels innocents, i la social, sindical i política. Però també tenim l'experiència, la rosa, de la companyia, de la solidaritat, dels compromisos colze a colze. La creu és un misteri, però la carreguem com la carrega Jesús, en qui estan representades totes les víctimes, el crit del qual assegura al sofriment humà un futur d'esperança. Víctimes innocents d'una creu no buscada, la vivència de la creu imitant el Servent del Senyor immolat, és una protesta contra totes les violacions dels drets fonamentals de la persona. Jesús a Getsemaní, en el seu dolor i abandonament, troba la rosa de pronunciar la paraula *«Abba»*, Pare, (Mc 14,36), i al Calvari, en la nit més obscura, la rosa esdevé un *«Eloí, Eloí»*, Déu meu, Déu meu, (Mc 15,34), dits en arameu, en la llengua materna, la que surt del més profund del cor. És veritat que a nosaltres se'ns fa difícil penetrar en el secret de com va viure Jesucrist aquest abandó. El viu, segurament, fent seu el quart Càntic del Servent (Isaïes 52,13-53,12), tal com ell mateix ho explica als deixebles d'Emmaús: **«¿No calia que el Messies patís tot**

això abans d'entrar a la seva glòria?» (Lc 24,26).

Diumenge de Pasqua: el tresor de la Resurrecció

«*Abans d'entrar a la seva glòria*», que és la glòria del seu Pare. Jesús mateix ha definit quina és la glòria del seu Pare: **«La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»** (Jn 15,8). El fruit de la Pasqua és una vida ressuscitada, i aquesta vida caldrà que sigui una vida feliç, en harmonia amb el goig de tenir el Crist com el nostre tresor, el nostre tot. L'escriptor Pedro Calderón de la Barca (1600-1681) acaba així un seu sonet dedicat a Jesús: **«Quiero por fín, en Ti transfigurarme, / morir a mí, para vivir Tu vida, / perderme en Ti, Jesús, y no encontrarme.»** Una vida ressuscitada és la que dóna glòria a Déu donant el fruit de les bones obres que el Pare ens ha regalat en Jesucrist per a que visquéssim practicant-les, i per a que ens donessin vida mentre les practiquem, com hem vist en el text de la carta als Efesis abans esmentat. *«Que doneu molt de fruit»*, diu Jesús. I el millor fruit serà unir-nos a la seva vida, transfigurats en ell (*«en Ti transfigurarme»*), per fer el mateix que ell fa, estimant els seus preferits, vivint les Benaurances, sent sal i llum: **«així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel.»** (Mt 5,16).

«I sigueu deixebles meus.»

Ser deixeble és aprendre del mestre, és amarar-se d'ell, és *«perderme en Ti, Jesús, y no encontrarme»*. És ressuscitar constantment, sortir de mi mateix i dels meus egoïsmes, i ser corresponsable amb Jesucrist implicant-me en la seva missió: que el món, el que em toca viure i que no he triat, esdevingui el món que Déu vol que sigui. Per tant, tot allò que és humà m'interessa. El Concili Vaticà II ens ho deixà dit de manera brillant: **«Les joies i esperances, les tristeses i angoixes dels homes d'avui, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen, són també les joies i les esperances, les tristeses i angoixes dels deixebles del Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no hagi de trobar ressò en el seus cors.»** (*Gaudium et Spes*, 1). Sóc cristiana, cristià, en la porció d'Església que és l'ACO, i cap patiment humà, personal o col·lectiu, em resulta indiferent. Cap injustícia no em rellisca, i no sóc insensible a cap mena d'abús. Tampoc no vull fer el sord a cap de les crides que em vénen de part de Déu per tal de continuar amb Ell l'obra de la Creació. I sí, reconec que Jesús de Natzaret, el Messies, el Fill de Déu, el Ressuscitat, el Mestre, és el meu tresor més preuat. I en ell vull posar el meu cor.